

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Carol Marinelli

Tavaszi Rómában

Natalie Anderson

Tetőkeri kaland

Lynne Graham

Menyasszony a lombházban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Carol Marinelli, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *The Italian's Forbidden Virgin* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

© Natalie Anderson, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *Nine Months to Claim Her* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Lynne Graham, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *The Ring the Spaniard Gave Her* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 125. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

978-963-540-918-1

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Carol Marinelli
Tavaszi Rómában

1. FEJEZET

Gian de Luca, bár Luctano hercegének született, úgy döntött, hogy nem használja a nemesi címét. Éppen befejezte a munkahetét a római szállodája, a *La Fiordelise* földszintjén található fényűző irodájában, amikor a vezető titkárnője arról tájékoztatta, hogy megérkezett a „programja”.

– Úgy volt, hogy a színházban találkozunk – mondta Gian anélkül, hogy felnézett volna a papírokról.

– Igen – erősítette meg Luna, aki tudta, hogy a főnöke határidőnaplója zsúfolásig tele van, a magánéletét és a munkát pedig a lehető legtávolabb tartja egymástól. – Már rendeltünk is neki sofőrt, de ő láthatóan úgy gondolta, hogy... – Luna rövid hatásszünetet tartott, és ebből Gian kitalálta, hogy a titkárnője idézni készül. – „Hogy megtakarítja a hercegnek az utat.”

Gian keze egy pillanatig megállt a levegőben, mielőtt az utolsó iratot is aláírta.

– Értem.

– Azt is kérte, hogy ne kelljen a recepción várnia, mint egy szállodai vendégnek. A színház előtt az étteremben kíván vacsorázni veled.

Gian elfojtott egy sóhajt. Az éttermét nem szokta arra használni, hogy ott étkezzen a szeretőivel. Amint ezek a nők kérkedni kezdtek az ő címével, vagy nagyképűsködtek az alkalmazottjaival szemben, Gian mindig elérkezettnek látta az időt a búcsúra.

– Mondd meg neki, hogy mindjárt megyek.

– Ezenkívül Ariana Romano vár a recepción.

Gian most nem tudott elfojtani egy sóhajt. A palaszürke szeme egy pillanatig elfelhősödött, miközben felkészült egy kisebb tornádóra. Ariana váratlan felbukkanása mindig drámát jelzett.

– Mit akar már megint?

– Nyilvánvalóan magánügyről van szó.

Gian baráti viszonyt ápolt a lány apjával és a bátyjával, Dantéval, már amennyire egyáltalán megengedte magának a barátságokat. Gyerekkorában minden nyáron elküldték Luctanóba egy távoli rokon nagynénihez és a férjéhez, akik ugyanolyan keveset foglalkoztak vele, mint a szülei. Azokat a nyarakat ő sokszor a Romano gyerekekkel töltötte.

A családi kötelekeken kívül üzleti kapcsolatban is állnak. Ariana a *Romano Alapítvány* rendezőbizottságának a tagja, és a báljukat minden évben a *La Fiordelisében* tartják. Gian ezért, ha Ariana meglehetősen idegesítő is tudott lenni, kis adagokban kész volt őt elviselni.

– Akkor engedd be! Svetlana pedig a *Pianoforte Bárban* várjon rám! – tette hozzá, és ott ő majd szakít vele.

Gian a maga harmincöt évével Olaszország egyik legkapósabb agglagényének számított. Ebben kétségtelenül a vagyona és komoran mélabús jelensége is szerepet játszott. Mivel azonban nem volt ostoba, tökéletesen tisztában volt azzal, hogy a nemesi címe is komoly vonzerő. Ő akkor is Luctano hercege, ha a családja már több nemzedékkel korábban elhagyta Toscanát, ő pedig Rómában nevelkedett, vagyis ott nőtt fel. Az élvhajhász szülei ugyanis sem időt, sem szeretetet nem vesztek rá.

Vele viszonyt folytatni valójában nem volt ígéretes, mivel csekély készletet sem érzett arra, hogy megnősüljön és megállapodjon. Minden nőnél kezdettől fogva világossá tette, hogy a kapcsolatuk nem terjedhet túl néhány nagyvonalú találkozásnál és a szexnél. Már régen eldöntötte, hogy a De Luca nemzetség vele ki fog halni.

Ujjaival a nagy fekete íróasztalán dobolva várta Arianát. Aztán azonban ezen a borús januári reggelen az irodájában mintha kisütött volna a nap. Ariana tarkókontyba tűzte fel a hosszú, fekete haját, kosztümöt és magas sarkú cipőt viselt. Igaz, a kosztümje a legkevésbé sem volt szokványos a narancssárga színével. A szoknyája éppen csak a térde fölé ért, a harisnyája, a cipője és a nagy válltáskája is narancssárga volt. Ez az öltözet minden más nőn nevetséges lett volna, a nádszálvékony

Arianán azonban ízlésesnek és derűsnek tűnt. Mint egy aranyszínű fény a látóhatáron, amely egy új nap eljövetelét hirdeti.

– Gian – dorombolta Ariana, és vörösre festett száját a jellegzetes mosolyára húzta.

Azzal a mosollyal vakuvillogásokat váltott ki a római vörös szőnyegeken. Gian azonban rendíthetetlenül közömbös maradt, ha ezt nem is hangsúlyozta ki.

– Ariana – mondta, és üdvözlésül felállt. – Lenyűgöző vagy, mint mindig. – Eltalálta a tökéletes hangütést, de nem állta meg, hogy ne tegyen hozzá valamit: – Csupa narancs.

– Fahéj, Gian – jelentette ki Ariana szárazon, bár a szíve nagyon furcsán viselkedett, és kihagyott egy ütemet.

Giannak nem kellene meglepnie őt, elvégre egész életében ismerte. Egyszeriben mégis felfigyelt a magasságára és mély hangjára. Szürke, finoman kockás öltönye a mellénnyel nagyon jól állt neki. Amikor a férfi elindult feléje, Ariana szíve természetesen tovább vert, ha aggasztóan szabálytalanul is. Idegi dolog, döntötte el.

– Bocsásd meg, hogy nem személyesen fogadtalak – mondta Gian, miközben kijött az íróasztala mögül, és arcon csókolta Arianát. – Még dolgoznom kellett.

– Semmi baj. Luna kedvesen gondoskodott rólam.

Igenis volt baj. Ariana nagyon szerette volna, hogy megnyugodjanak az idegei. Gian azonban félelmet keltő jelenség, és ez még enyhe kifejezés. Azt mondják róla, hogy hideg ember. Különösen otthon, Luctanóban keringenek róla pletykák. A szülővárosában sokat pusmognak a De Luca család történetéről. Ariana annak idején még gyerek volt, mégis jól emlékezett arra, milyen megdöbbenést váltott ki a faluban a De Lucák luxusjachtján egy kora reggel kiütött tűz híre. Természetesen emlékezett a herceg, a felesége és a törvényes örökös luctanói temetésére is.

Az emberek arról is pusmogtak, hogy Gian nem vett részt a szülei házassági esküjének az ünnepélyes megújításán, a temetésen pedig alig mutatott érzelmet. A távolléte az ünnepségről mindazonáltal megmentette az életét, amint azt Ariana alkalomadtán hangsúlyozta. A falubeliek olyankor előszeretettel megjegyzték – a tényeket boldogan kiforgatva –, hogy Gian a bátyja halálának köszönhetően megörökölte a hercegi címet. Mintha Gian kiűszott volna a tengerre, hogy ő maga gyűjtsa fel a jachtot!

A férfi visszafogottsága valójában tetszett Arianának. Ő természeténél fogva olyan rapszodikus volt, hogy a mindig távolságtartó, hűvös Giannál keresett menedéket, amikor az élete kicsúszott a kezéből.

Miközben a pletykák szerint Gian a hálószobában eléri, hogy a nők elolvadjanak, nyugodt határozottságának köszönhetően pedig a személyzet és a vendégek egyaránt kedvelik, az volt róla az általános vélemény, hogy az elegáns megjelenése mögött sem szív, sem érzelmek nincsenek, hanem csak jégfal. Arianának most szüksége volt erre a falra, ezért megőrizte a sugárzó mosolyát.

– Köszönöm, hogy fogadsz.

– Ez természetes. – Gian mutatta a látogatójának, hogy foglaljon helyet, és ő is leült. – Megkínálhatlak valamivel?

– Köszönöm, nem – válaszolta Ariana. Jóságos ég, nagyon nehéz könnyedén cseverészni, amikor óriási szívességet kell kérnie! – Milyen volt a karácsonyod?

– Hektikus. És a tied? – kérdezte Gian udvariasan.

Ariana csak legyintett, mert nem akarta Giant részletekkel untatni. Azzal például, hogy úgy dobálják őt Firenze és Róma között, mint egy labdát. A szülei elváltak, az apja aztán feleségül vette a nála sokkal fiatalabb Miát. Gian tudja ezt, elvégre az esküvőt az ő szállodájában rendezték. Azt is tudja, hogy Ariana apja most nem otthon, Luctanóban van, hanem egy firenzei klinikán fekszik.

– Dante szeretné áthozni a papát ide, Rómába. – Egy hospice-ellátást nyújtó otthonba, de Ariana ezt megtartotta magának. – Az valamelyest megkönnyítené a dolgokat.

– Kinek lenne könnyebb? – kérdezte Gian.

– A családjának – válaszolta Ariana csípősen, bár ő is ezt a kérdést tette fel magának, és ezen vívódott, amióta Dante az átköltöztetést javasolta. – Itt vannak a gyerekei, az irodája – mondta, de hirtelen elhallgatott.

A *Romano Holding* központjának impozáns épülete ugyan a római EUR negyedben van, de a vállalat vezetését Dante vette át az apja második házassággötése után. Gian kérdése erre vonatkozott, és Arianát ez megerősítette abban, beszélnie kell az édesapjával, hogy megtudja, ő maga mit kíván az élete utolsó hónapjaira.

– Még nem döntöttünk. Egyelőre csak gondolkodunk – mondta Ariana.

– Az jó – mondta Gian kissé megenyhülve. – Tegnap meglátogattam az édesapádat.

– Firenzében?

– Persze. Tudod ugye, hogy májusban ott nyitok meg egy szállodát? – kérdezte Gian, és Ariana bólintott. – Amikor ott vagyok, mindig igyekszem meglátogatni Rafaelt.

Ez valamiért könnyeket csalt Ariana szemébe, de gyorsan kipislogta őket. Nem volt hajlamos az elérékenyülésre. Valódi könnyeket nem szokott ejteni, krokodilkönnyeket viszont igen, ha azt kívánta meg egy helyzet. Néha viszont nagyon távolinak tűnt neki a repülővel egyóránnyira fekvő Firenze, ahol az apja a klinikán fekszik. Amikor csak tudta, meglátogatta. Ahogy a bátyja és persze Mia is. Ariana éjszakánként, ha nem tudott aludni, mégis nagyon magányosnak képzelte el az édesapját.

A beszélgetés elakadt, és Gian jelét sem adta, hogy véget akarna vetni a hallgatásnak. Ezért Arianának kellett megtennie.

– Gian, határozott okból jöttem el hozzád – mondta.

Hát persze! Ariana a kezét tördelte. Láthatóan ideges. Ez amúgy egyáltalán nem jellemző rá. Általában nagyon magabiztosan viselkedik, szinte már túlságosan is. Gian gyanította, mi lehet az oka ennek a látogatásnak. Ariana az ő szállodájában akarja elhelyezni a legújabb szeretőjét, de úgy, hogy a tartózkodása ne kerüljön rá a Romanók számlájára, és az apja meg a bátyja ne értesüljön róla. Ilyesmi abban a családban nemegyszer előfordult. Ha azonban Ariana most ezt kéri tőle... Kizárt dolog! – gondolta Gian. Abba ő nem megy bele.

– Mit akarsz? – kérdezte.

Arianát láthatóan meglepte az éles hang.

– Úgy döntöttem, hogy állást vállallok.

– Állást? – Gian vonásai ellazultak. – Tényleg?

– Igen. Alaposan megfontoltam.

– És mire gondolsz?

– Szívesen dolgoznék menedzserként itt, a *La Fiordelisé*ben. Pontosabban a VIP-vendégeid jóllétéről gondoskodnék.

– Az én vendégeim kivétel nélkül nagyon fontos személyek, Ariana.

– Tudod, mire gondolok.

Giannak uralkodnia kellett magán, hogy ne forgassa a szemét.

– Miért kellene ilyen beosztást adnom neked, miközben nincs semmilyen tapasztalatod? Miért szabadítanálak rá a legfontosabb vendégeimre?

– Mert én magam is fontos vagyok! – válaszolta Ariana, de gyorsan visszafogta magát. – Azt akartam mondani, hogy tudom, milyen fontosak azok a vendégek. Kérlek, Gian! Annyira szeretném!

Gian tudta, hogy Ariana mindig elérte, amit akart, aztán viszont hamar ráunt a dologra. Az apjának már sok éve többször is hátsón kellett volna billentenie, hogy megtanulja a „nem” szó jelentését. Semmiképpen sem fogja az ő szállodájában alakítani a dolgozó nőt. Gian ezért megrázta a fejét.

– Figyelj, ne is kezdünk bele! Bár nagyra értékelem, hogy...

– Az az igazság – vágott közbe Ariana sietve –, hogy most már jólesne egy ital. A napszakhoz alighanem pezsgő illene – tette hozzá cicás mosollyal.

Gian tökéletes vendéglátóként bólintott.

– *Naturalmente* – mondta, és megnyomott egy gombot a házi telefonon. – Luna, hoznál nekünk pezsgőt?

Ariana még mindig mosolygott. Kétségtelenül azt hiszi, hogy győzött, gondolta Gian. Azzal viszont nincs tisztában, hogy ő mindig egy lépéssel előrébb jár. Luna, aki már a szülei halála előtt a

La Fiordelisében dolgozott, értett a hangsúlyából. Sokszor éppen az fontos, ami nem hangzik el, és ebben a pillanatban Vincenzo, a bármixer már bizonyára kitölt két pohár pezsgőt. Egy egész palack jégvödörben nem lesz. Elvégre ez itt nem édes kettes.

– Elhoztam az életrajzomat.

Ariana keresgélni kezdett a márkás, fahéjszínű szarvasbőr táskájában, és végül átnyújtotta a papírt Giannak. Ő szó nélkül elvette, s miután átfutotta a szöveget, kis híján hitetlenkedően elmosolyodott. Olyasvalakitől, aki életében gyakorlatilag egy napot sem dolgozott, Ariana Romana életrajza valóban hatásos volt. Papíron legalábbis jól mutatott. Ariana idegenforgalmi és szálloda szakot végzett. Gian ezt már tudta. Természetesen a *Romano Holding* igazgatótanácsának és a *Romano Alapítvány* elnökségének is tagja. A szakmai tevékenységek között ebédek, bálók meg más rendezvények is szerepeltek, amelyeket az önéletrajza szerint Ariana maga tervezett és szervezett meg. Csak éppen...

– Ariana, nem igaz, hogy a *Romano Alapítvány* minden évben megrendezett báljához te gondold ki a témát, te tervezed és valósítod meg. – Gian az önéletrajzban szereplő szövegre bökött az ujjával.

– Azt mind az én embereim intézik.

– De az én jelentős hozzájárulásommal.

– Nem, Ariana. Te alig jelensz meg a megbeszéléseken.

– Mindig részt veszek rajtuk.

– Ha akarod, behozatom Lunával az ülések jegyzőkönyveit. Te többnyire a távollétteddel tüntetsz, és még csak azt sem tartod szükségesnek, hogy kimentsd magad. Inkább állandóan cserben hagyod az embereket.

– Jaj, ne már! – csattant fel Ariana.

Gian nyers hangja láthatóan meglepte. A férfi eddig is hűvös volt, viszont mindig udvarias. Itt és ma azonban Ariana ismeretlen terepre merészkedett. A Romano-bálók megbeszélésekor a javaslatait, ha nem is dicsérték meg, de tekintettel arra, hogy Rafael lánya, elfogadták őket. Most azonban Gian nem volt hajlandó a szokásos játékot játszani: eltekinteni Ariana lazsálásától vagy rábólintani egy kiforratlan ötletére. Inkább emlékezetébe idézte a tavalyi bált.

– Akkor azt mondtad, hogy az ezüst irányában tudnál valamit elképzelni, valójában azonban semmi másra nem gondoltál, csak a saját estélyi ruhádra.

Gian látta, hogy Ariana összeszorítja a száját. Még így is nagyon szépnek találta, de elhessegette a gondolatot, és megint a saját mondandójára koncentrált.

– A javaslatodnak megfelelően a személyzetem ezüstszínű világot teremtett, miközben te csupán annyit tettél, hogy a bálban ezüstszínű estélyiben jelentél meg.

– Igazán kedves tőled, hogy tudod, mit viseltem – válaszolta Ariana.

– Csupán látom az összefüggést.

Ajjaj! Gian megsemmisítő pillantása alatt Ariana egyszeriben gyámoltalannak érezte magát. Annak a szűz lánynak, aki valójában volt, és nem csábítónak, akinek mutatkozni akart.

– Erre az évre mindenesetre én választottam témának az erdőt – emlékeztette a férfit.

– Akkor mondd meg – támadta le Gian –, hogy mivel járultál hozzá az erdő téma megvalósításához. Már mint a ruhád anyagától eltekintve.

Ariana válasza nyitotta a száját, de mindjárt be is csukta. Csüggedten leeresztette a vállát, a következő pillanatban azonban összeszedte magát.

– Én javasoltam, hogy borostyánnal tekerjék körül az oszlopokat a bálteremben.

A javaslata most Gianra is láthatóan ugyanolyan csekély hatást tett, mint korábban az igazgatóság tagjaira. Másrészt Gian a dekorációt, a témákat és a hasonló dolgokat úgy általában is meglehetősen erőltetettnek tartotta.

– És a bogyós gyümölcsöt is – tette hozzá Ariana gyorsan. – Desszertnek bogyós gyümölcsöt javasoltam. Erdei gyümölcsöket.

Giannak szeme sem rebbent, csak Ariana szép fejét nézte. Az a fej nem is üres. Ariana, ha úgy akarta, éles elméjű és pergő nyelvű volt. Gian tudta ezt, mégsem engedett.

– Hogy is volt az a múlt hónapban, decemberben, amikor a szállodában mindig nagyüzem van?

Lefoglaltad magadnak és a barátaidnak a teljes *Pianoforte Bárt*, aztán elfelejtetted lemondani a foglalást.

– Megkaptad a pénzedet! – vágott közbe Ariana indulatosan.

– Valóban. Édesapád mindent elrendezett. Ez jellemző rád, Ariana. Egy jobb ajánlatért otthagysz csapat-paport.

– Nem! – Ariana először dühösen rázta a fejét, aztán már megütközve meredt Gianra a szokatlan udvariatlansága miatt. – Hogy beszélsz te velem?

– Úgy, hogy végre megértsd, a kérésedre csakis nemet mondhatok.

Gian hallhatóan komolyan beszélt. Ariana azonban nem ahhoz szokott, hogy visszautasítják, ezért taktikát változtatott.

– Idegenforgalmi és szálloda szakot végeztem, és...

– Tudom – szólt közbe megint Gian. – Talán emlékszel, hogy három hónap szakmai gyakorlatot kellett igazolnod. Én pedig beszéltem édesapáddal, és gyakornoki helyet ajánlottam fel neked itt nálam. Amikor aztán munkába kellett volna állnod, nem jelentél meg.

Ariana elvörösödött.

– Mert úgy döntöttem, hogy a gyakorlatot a mi szállodánkban végzem Luctanóban.

– És nem tartottad szükségesnek, hogy engem értesíts erről?

– Azt hittem, hogy az édesapám személyzete megtette.

Gian a fejét ingatta.

– Nem, Ariana. Az történt, hogy te egyszerűen a könnyebb utat választottad.

– Szerettem volna itt dolgozni, Gian – mondta Ariana –, de a szüleim azt akarták, hogy a mi szállodánkban teljesítsem a gyakorlatot.

– Nem. – Gian tudta, hogy Ariana kiforgatja az igazságot. – Azért léptél vissza, mert én közöltem veled, hogy a szállodai munka minden területén dolgoznod kell majd. Egy hétig a konyhán, egy hétig szobalányként, egy hétig...

Most Ariana volt az, aki a férfi szavába vágott, de vigyázott, hogy ne kiabáljon:

– Úgy gondoltam, hogy Luctanóban több tapasztalatot gyűjthetek.

– Igazán? – kérdezte Gian. – Úgy gondoltad, hogy egy Toscana dombjai között fekvő kis luxusszállodában több tapasztalatot gyűjthetsz, mint egy ötcsillagos hotelben Róma szívében?

– Igen – erősködött Ariana. – Jó, talán nem olyan átfogó tapasztalatokat, mint itt, de... – Elhallgatott, mert ő maga is tudta, hogy a kifogása szárnalmas. – Nem ez volt az egyetlen oka, hogy annak idején visszaléptem. Anyám nem akarta, hogy itt dolgozzam.

– Miért?

– A nőcsábász híred miatt – csúszott ki Ariana száján az, amit soha nem lett volna szabad kimondania.

2. FEJEZET

– Tessék?

Gian választékos udvariassággal megkérte Arianát, hogy ismétlje meg, amit mondott. Neki esze ágában sem volt, hogy visszavonja a szavait, vagy elnézést kérjen értük.

– Édesanyám azért nem akarta, hogy itt dolgozzam, mert neked a nőikkel kapcsolatban rossz a híred – mondta el újra pirulás nélkül, sőt inkább kihívóan.

A levegőben feszültség volt, és a kopogtatás az ajtón megkönnyebbüléshez vezetett. Luna lépett be, ezüstitálcán két magas pezsgőkelyhet és rágcsálnivalót hozott.

– Ariana. – Gian lány hangjában él is volt. Ettől Ariana kísértést érzett arra, hogy felkapja a táskáját, és elmeneküljön. – Mielőtt folytatnánk, közölhetek valamit?

– Természetesen – válaszolta Ariana, de nem tudott tovább a férfira nézni, és felkapta a poharát.

– Anyádnak nem volt joga ahhoz, hogy azt sugallja, én nem kizárólag szakmai kapcsolatot tartok a gyakornokokkal vagy az alkalmazottjaimmal!

Ariana szájához emelte a poharát.

– Nos, ha egyszer az a szörnyű híred... – kezdte.

– Nőikkel kapcsolatban – mondta Gian –, nem tinikkel. És te akkor tini voltál.

Ariana bólintott. A férfi ugyan helyretette és megróttta, mert túl messzire ment, de valami mást is kifejezésre juttatott. Azt, hogy ő más, mint annak idején volt. Ma már nő.

Gian de Luca pedig nagyon jóképű. Szép férfi. A büszke arcát hollófekete haj keretezi, az ajka pedig telt, ami izgalmas ellentétet alkot az éles vonású arccsontjával és az egyenes orrával.

Az nem menne, hogy Giannál dolgozzam, miközben vágyakat ébreszt bennem, gondolta Ariana. Giannak számára csak... Minek kellene lennie? Egyszerűen csak Giannak. Nem olyan szájnak, amelynek érezni akarja az ízét. Ő egyszerűen csak Gian, utasította magát rendre Ariana. Az az ember, akihez ő mindig futott, amikor problémák adódtak az életében.

Letette a poharát a kis alátétre, és megpróbálta elfojtani a helytelen gondolatait.

– Az anyám nem rosszindulatból mondta azt rólad. Tudod, hogy ő néha...

– Igen. – Gian megállta, hogy ne sóhajtson fel elgyötörten. – Tudom – mondta.

Nagyon jól emlékezett arra az időre, amikor kisiúként Romanóék vacsoraasztalánál ült. Ariana anyjának, Angelának a száját sokszor hagyta el a *straccione* szó. Tréfálkozóan hangzott. Mi másért is nevezte volna koldusnak egy herceg és egy hercegné fiát? Angela azonban kegyetlenebbül nem is döfhetett volna tört Gian szívébe. Neki ugyanis mindig olyan érzése volt, hogy koldulja az emberi kapcsolatokat.

Nem tudta, miért zaklatta fel Angela. Ariana is felzaklatja, noha másként. Nem akarja, hogy a szállodájában dolgozzon. Nemcsak a sajátságos természete miatt, hanem... Hanem a vonzerő miatt is, ami kétségtelenül megvan, és neki egyáltalán nem tetszik.

– Hagyjuk ezt, jó? – javasolta. – De összehozhatlak valakivel, aki a *Hotel Rav...*

Gian az egyik legádázabb versenytársát akarta megnevezni, de Ariana közbevágott:

– Ott már ajánlottak nekem állást, és több másik szállodában is, de mindig csak médiamegjelenés ellenében. Én viszont nem akarom, hogy az első munkanapomon kamerák kövessenek.

Gian ezt értette, mást viszont nem.

– Mit akarsz elérni ezzel a tervvel?

– Többet, mint eddig – válaszolta Ariana, és üres nevetést hallatott.

Gian most jobban megnézte magának. Egyszeriben feltűnt, hogy a rendkívül szép, törékeny Ariana sem az apja és a fivérei jellegzetesen fekete, sem az anyja jégkék szemét nem örökölte meg. Az övé sötét ibolyaszínű. Gian nem örült annak, hogy felfigyelt erre. Gyorsan a lány önéletrajzára szegezte a tekintetét.

– Mi lenne, ha hivatalos állásinterjút folytatnánk? – javasolta Ariana. – Mintha egyáltalán nem

ismernénk egymást. Ahhoz értesz, igaz?

- Természetesen, de ha őszinte állásinterjút akarsz, mi lesz, ha kudarcot vallasz? – kérdezte Gian.
- Akkor elmegyek, de úgy, hogy legalább megpróbáltam.

Menj el most! – akarta mondani Gian, egyszeriben azonban szikrázni kezdett közöttük a levegő. Ez valóban nem vezethet semmi jóra! Átfutotta Ariana állítólagos szakmai tapasztalatainak a felsorolását, és megpróbálta egy teljes élet közös történetét kiradírozni, hogy úgy ülhessenek egymással szemben, mint két idegen. Végül a szokásos interjúmódszeréhez folyamodott:

- Meséljen olyan esetről, amikor mostanában nehéz ügyféllel akadt dolga – mondta.

Nem lesz ilyen eset, Gian ebben egészen biztos volt. Ariana kis ideig gondolkodott.

– Állásinterjúra mentem egy nagyon jó nevű szálloda tulajdonosához, de nem akartam kihasználni a családomhoz fűződő kapcsolatát. Úgy gondoltam, azzal rossz szolgálatot tennék magamnak.

Gian összeszorította a száját, amikor megértette, Ariana róla beszél.

– Figyelj – szólt közbe –, javasolhatom, hogy azt, aki állásinterjút folytat veled, ne nevezd nehéz esetnek?

– Pedig valóban nehéz eset. Valódi interjút akartam – folytatta Ariana –, ezért benyújtottam a jelentkezési anyagomat. Amikor azonban nem kaptam választ...

– Küldtél jelentkezést? – Gian keresni kezdett a számítógépén, szinte védekezően, mert Ariana Romano jelentkezéséről értesítést kellett volna kapnia. Már csak azért is, hogy személyesen utasíthassa el. – Vanda szabadságon volt az ünnepek alatt... – kezdte, de nem folytatta, mert semmit sem talált. – Mikor küldted el a jelentkezésedet?

- Ma reggel – felelte Ariana, és ivott egy apró korty pezsgőt.
- Ma reggel – ismételte meg Gian, és nagyot sóhajtva hátradőlt.

Ha Ariana akart valamit, akkor azt azonnal akarta.

- Mivel nem kaptam választ, kinyomtattam az életrajzomat, és személyesen tettem elé.
- Milyen eredménnyel?
- Mosolyra készítettem.
- Nem éppen – ellenkezett Gian.
- De majdnem.

– Megközelítőleg sem. – Gian kifújta a levegőt, és igyekezett türelmes maradni. – Ariana, valódi állásinterjút kértél, úgyhogy viselkedj úgy, mintha nem ismernénk egymást. Most pedig mesélj egy esetről, amikor olyan személlyel kellett kapcsolatot teremtened, akit nem igazán kedveltél.

– Oké... – Ariana az ajkát harapdálva gondolkodott egy kicsit. – Édesapám nemrégiben megkapta a végleges diagnózist. Már csak néhány hónapja van, de... – Nyelt egyet, mert nem akart arra gondolni, mi lesz néhány hónap múlva. Ezért újra a jelenre koncentrált. – Nem vagyok elragadtatva az új feleségétől.

- A kérdésem szakmai esetre...

– Mindazonáltal – szólt közbe Ariana – nagyon higgadtan beszéltem veled, és világossá tettem, hogy az orvosokkal folytatott minden beszélgetésen részt kívánok venni. Mi pedig, ő és én édesapám kedvéért legyünk egymással legalább udvariasak.

Gian kíváncsisága győzedelmeskedett.

- Na és hogy megy?

Ariana dölőfős arccal újra keresztbe tette a lábát.

- Tartjuk magunkat az egyezségünkhöz.

Gian kételkedett ebben. A két nő együtt súlyosan mérgező keverék volt.

- Valójában azt reméltem, Ariana, hogy a munkával kapcsolatos példákat tudsz mondani.
- Hidd el, Mia kemény munkát jelent!

Giannak elege volt ebből a színjátékból. A poharaik majdnem kiürültek, és ő még feltesz egy utolsó kérdést, aztán útjára bocsátja Arianát.

– Mesélj egy olyan esetről, amikor anélkül tettél valamit valakiért, hogy ellenszolgáltatást vártál volna, és az illető nem is tudott róla!

– Hiba lenne, ha a jótékonyságom bizonyításával hozakodnék elő egy állásinterjún.

Ez a felelet tetszett Giannak. Egy valódi állásinterjún alighanem jó pontokat hozna Arianának, ő azonban nem volt biztos benne, hogy a lány nem csak kitér-e az egyenes válasz elől.

– Ez a kérdés fontos – mondta. – Egy vezetőnek az a szerepe, hogy a *La Fiordelisé*ben való tartózkodást folyamatosan páratlanná tegye. Az a célunk, hogy a kulisszák mögött végzett munkát elrejtjük a vendégek elől. Úgyhogy örülnék egy őszinte válasznak.

– Hát jó. – Ariana azonban még mindig habozott, mert az, amit mondani akart, túl sokat elárulna róla. – A bátyám... – Elhallgatott, mert eszébe jutott, hogy állásinterjún van, és Giant idegenként kell kezelnie. – Az ikertestvérem, Stefano hamarosan megnősül. Május végén.

– És?

– Engem kizártak az esküvő szervezéséből.

– Annak ellenére, hogy széles körű rendezvényszervezési tapasztalatod van – tette hozzá Gian nem minden gúny nélkül.

– Igen, annak ellenére! Úgy gondolják, nincs szükségük a segítségemre.

Ariana előrszegezte az állát, és Gian egyszerűen megbánta a kérdését, mert a lánynak láthatóan fájt a válasz.

– Eloának, Stefano menyasszonyának – folytatta Ariana – az a leghőbb óhaja, hogy az esküvő a Pamphili-palotában legyen...

– Ahol a brazil nagykövetség működik – vetette közbe Gian.

Ismerte a pompás épületet, mert a szállodája előtti tér másik oldalán állt, és tudta, ott jó kapcsolatok ellenére is nehéz lenne esküvőt rendezni.

– Én elintéztem – mondta Ariana.

– Hogyan? – kérdezte Gian a homlokát ráncolva, az elismerését leplezve.

– Elég, ha én tudom – válaszolta Ariana. – Mindenesetre Eloa és Stefano mindmáig azt hiszik, hogy ők szerezték a rendezvényhelyszínt.

– Nem mondtad el nekik, hogy te voltál?

– Nem. Világosan értésemre adták, hogy nem kérnek a segítségemből. Elronthatná az örömeiket, ha tudnák, hogy az én kezem van a dologban.

Ariana látta, hogy Gian leteszi az önéletrajzát, és összeilleszti az ujjhegyeit. Biztos volt benne, hogy nem sikerült meggyőznie a férfit, aki mindjárt végérvényesen nemet fog mondani a kérésére.

– Valóban dolgozni akarok, Gian – folytatta, és sikerült elérnie, hogy a hangja ne árulkodjon kétségbeesésről. – Szeretem a szállodaipart, és igazad volt, valóban itt kellett volna végezni a szakmai gyakorlatot. Most már viszont valódi függetlenséget akarok. Elegendem van...

Ariana elhallgatott. Giannak azt nem kell tudnia. Ő azonban tudni akarta.

– Folytasd! – mondta.

– Elegendem van abból, hogy olyan lakásban éljek, amelynek a szüleim a tulajdonosai. Hogy azonnal ugorjak, ha az anyám azt akarja, miatta hagyjak ott csapat-papot. „Nem lehetsz mindig elfoglalt, ha én kérek tőled valamit” – utánozta Ariana az anyja gúnyos hangját.

Frusztráltan lehunyta a szemét. Sokan azt mondanák, hogy Ariana Romanónak ezüsttálcán kínálják az aranyéletet. Csak az a baj, hogy az az aranyélet nem feltétlenül az ő ízlése szerint való.

– Rendszeres munkát akarok – jelentette ki.

– Most egyszerűen miért? – kérdezte Gian.

Mert magányos vagyok, válaszolta volna Ariana a legszívesebben. Mert Mia érkezése előtt azt hitte, a *Romano Holding*nál karriert csinálhat. Mert a napjai egyre üresebbek, és az életnek többet kellene kínálnia. Ezek a válaszok most azonban természetesen nem jöhetnek szóba. Nagy levegőt vett, és méltóságteljes magyarázatba kezdett:

– El akarok érni valamit. Saját erőből. Naponta néhány órára félretenni a Romano nevet. Figyelj, tudom, hogy szívességet kérek tőled, de...

– Állj! – vágott közbe Gian. – Ilyesmit nem szoktam csinálni.

Ariana alig hallhatóan felnevetett. Gian kihallotta belőle a gúnyt, és visszakozott:

– Lehet, hogy az édesapádnak tettem engedményeket, de ő nagyon jó volt hozzám, amikor...

Gian nem fejezte be a mondatát. Ariana tudta, hogy a férfi a bátyja és a szülei halálára célzott, de tőle akarta hallani.

– Amikor mi volt? – kérdezte, mintha sejtelve sem lenne.

Senki sem tudott olyan jól hallgatni, mint Gian. Egyenesen Arianára nézett, de nem szolgált magyarázattal. Végül Ariana törte meg a csendet:

– Nem fogok csalódást okozni neked.

Gian azonban minden bizonygatás dacára is habozott. Nem akarta, hogy Ariana gondot okozzon. Ha alkalmazná, aztán pedig el kellene bocsátania, csak bonyodalmat venne a nyakába. Mindennek ellenére akaratlanul csodálnia kellett Arianát azért, mert el akar érni valamit, függetlenül a családtól, amelybe beleszületett.

– Mi lenne – zavarta meg Gian töprengését Ariana –, ha körbevezetnél a szállodában?

– Nem vezetek körbe lehetséges alkalmazottakat. Az Vanda hatásköre.

– Vagyis én most már lehetséges alkalmazott vagyok?

– Ezt nem mondtam.

– Akkor a család barátjaként vezethetsz körbe.

Gian nagy levegőt vett, a sötét ibolyaszínű szembe nézett, és mélységes megértéssel gondolt a dilemmára, amelybe Ariana szülei sokszor kerülhettek. Hogy az ördögben lehet ennek a lánynak nemet mondani?

3. FEJEZET

Mindkettőjük meglepetésére Gian belement, hogy körbevezeti Arianát a *La Fiordelisé*ben.

– Rövid körút lesz, és csak azért, mert mára te vagy az utolsó programom.

Egészen más érzés volt Gian oldalán végigmenni a folyosókon. Ariana megszokta, hogy az emberek megfordulnak utána, Giant azonban láthatóan tisztelet övezi itt. A személyzet tagjai kihúzták magukat, amikor meglátták, a vendégek pedig megbökték egymást. Giant körülengte valami, amit nem lehetett pontosan meghatározni.

– A *Pianoforte Bárt* már ismered – mondta Gian meglehetősen ridegen, a zűrzavarra gondolva, amelyet Ariana és a barátai okoztak, amikor péntekenként koktélidőben beestek a bárjába, hogy ráhangolódjanak az estére. – Nicki barátnőd bármelyik pillanatban feltűnhet itt.

– Nem fog – válaszolta Ariana. – Síelni van a barátaival.

– Nem szoktál te is velük tartani?

– De igen. Most viszont nem akartam egy hegyen behavazódni, miközben apa nincs jól. Ezért megmondtam, hogy menjenek nélkülem.

– A Romanók alpesi házában laknak?

– Persze. – Ariana megrántotta a vállát. – Nem hagyhattam cserben őket csak azért, mert én nem megyek velük. Minden évben együtt szoktunk utazni.

Igen, a te költségedre, gondolta Gian. Megvetette Ariana baráti körét, és mindig féket kellett tennie a nyelvére, amikor azok a felfújtt alakok Ariana nevére hivatkozva a *La Fiordelisé*ben szálltak meg. Most mégsem tudta megállni szó nélkül:

– A partneredet néhány hete kiutasították a szállodából.

– A partneremet? – Ariana azon tűnődött, ki lehetett az. – Vagy úgy, Paolo...

– A nevét nem tudom – hazudta Gian.

– Paolo soha nem volt a partnerem – jelentette ki Ariana. – Vele csak... üzleti kapcsolatban vagyok – tette hozzá, miután átgondolta, minek nevezze a viszonyukat.

– Üzleti kapcsolatban? – kérdezett rá Gian.

– Arról szól, hogy vele lássanak.

Jaj, Ariana! – gondolta Gian.

– Szóval, ez a *Terazza* terem. Harminc főig lehet itt kisebb, exkluzív rendezvényeket tartani...

– Itt volt az apám esküvője? – kérdezte Ariana.

Mia nevét szándékosan nem említette. Az esküvőre meghívást kapott, de természetesen a fivéreivel együtt visszautasította.

– Igen. – Gian csak ennyit válaszolt. – Ez a hely kiválóan alkalmas meghittebb rendezvényekre...

– Esküvőkre gondolsz, amelyeken senki sem akar részt venni? – mondta Ariana, a szégyenkezéstől és a bűnbánattól egyszeriben védekezésre kényszerülve. – El kellett volna jönnöm apa esküvőjére – folytatta, és most először juttatta hangosan kifejezésre a megbánását. – Szívből sajnálom, hogy nem voltam itt.

Gian kísértést érzett arra, hogy visszaéljen Rafael bizalmával. Ő valójában örült, hogy a gyerekei távol maradtak. Az új házasságának rövid istentisztelet után csak be kellett kerülnie a házassági anyakönyvbe, aztán jöhetett a koccintás a teraszon, az esküvői torta felvágása és a csók a kamerák számára.

Több rangos hotel tulajdonosaként Gian számos titkot őrzött. Mégis földrengéssel érne fel, ha Ariana megtudná az igazságot a szüleiről. Az ő házasságuknak már jóval a válásuk előtt befellegzett. Angela Romano akkor már évtizedek óta együtt volt a szeretőjével, Thomasszal, akivel hét közben sok időt töltött a *La Fiordelisé*ben.

Azt, hogy Angela miért gyűlölte annyira Miát, Gian mindmáig nem értette. Minden jó barát tudta, ő csupán alibi annak az álcázására, hogy az idősödő Rafael meleg. Ha Ariana el tudott volna

beszélgetni vele, az apja talán feltárta volna előtte az igazságot, mielőtt még késő lett volna, vagy még rosszabb esetben a lánya magától rájön.

– Mondd meg az édesapádnak, sajnálok, hogy nem jelentél meg az esküvőjén! – javasolta Gian.
– Beszélj vele erről...

– Amikor meglátogatom, igyekszem vidám arcot mutatni.

– Beszélhetnél neki arról, hogy érzed magad – mondta Gian szelíd nógatással.

– Lehet, hogy megteszem – válaszolta Ariana. Aztán olyan kérdéssel lepte meg Giant, amelyhez még senki másnak nem volt bátorsága: – A te szüleid boldogok voltak?

Gian emlékezetébe idézte a partikat, a nevetéseket, a szülei szélsőséges, zűrzavaros kapcsolatát, és kivételesen nem a hallgatás mellett döntött.

– Igen – válaszolta. – Boldogok voltak, mert a szívükre hallgattak, és nem az eszükre. A boldogságuk minden mást kizárt.

– Téged is?

Gian erre nem válaszolt, és Ariana ebből tudta, hogy túllőtt a célon.

– Ez itt állásinterjú. Az a célja, hogy én tudjak meg rólad többet, nem pedig fordítva – mondta Gian.

A rendreutasítás feldühítette Arianát... Bár ez így mégsem igaz, ismerte be magának a lány. Nem a dühtől görcsölt be a combja és perzselte az ajka. Nem attól lett nedves a bugyija, és nem az ébresztett benne vágyat arra, hogy megcsókolja Gian száját. Egészen más volt az oka, amikor azonban válaszolt, mégis dühös volt a hangja:

– Alkalmazol, vagy sem?

– Még vannak kételyeim.

Gian szívesen adott volna lehetőséget az új kezdetre Arianának, ám ha alkalmazná, abból gondjai származnának. Több tekintetben is. Ez a lány a fellegekben jár, elkényeztetett és neveletlen, neki mégis szinte érezhetően a bőre alá kúszott. Biztonságosabb, ha letagadja ezt a vonzódást.

– Ha nem működik... – kezdte, de Ariana a szavába vágott:

– Működni fog. Én mindent megteszek.

És gondolni sem fogok arra, hogy izgatsz, tette hozzá Ariana magában gyorsan.

– A három hónap próbaidő akkor is vonatkozik rád. Ez minden alkalmazottamnál kötelező – mondta Gian.

Ariana bólintott.

– Rendben.

– Ha eredményesen teljesíted, talán előlépsz a vendéglátó menedzser asszisztensévé...

– De...

– A menedzsereim megszolgálják a babérjaikat, Ariana. – A lány arcán két vörös folt jelent meg.
– Nincsenek szívességek vagy engedelmények. A karriered alakulása mostantól a saját kezében van. Hétfőn reggel hétkor jelentkezel Vandánál, a betanítónál, és ha problémád adódna, azt vele beszéled meg, nem velem.

– Természetesen.

– Nincs több pezsgőzési szünet az irodámban. Ennek ezennel vége. Mostantól egyáltalán nem kell megjelened az irodámban.

– Azt mondtad – dohogott Ariana –, hogy a gondjaimmal bármikor fordulhatok hozzád.

Ez igaz. Ariana már hosszú évek óta úgy is tett. Gian ajtaja pedig mindig nyitva állt előtte, de...

– Ha alkalmazlak – mondta a férfi nagyon visszafogottan –, akkor az sem érvényes már.

Ariana egyszeriben már nem tudta, akarja-e még egyáltalán az állást, ha Gian nem kínál számára tovább biztonsági hálót. A férfinak azonban szemlátomást nem tűnt fel a vívódása.

– Megnézhetem a tetőlakosztályt? Az eredetit?

– Nem.

– Jaj, kérlek!

Jóságos ég, ez a nő soha nem adja fel! – gondolta Gian.

– Lehet, hogy éppen vendégek vannak ott.

– Azt tudnád.

Gian felsóhajtott.

– Szörnyen makacs vagy. – Előhúzta az okostelefonját, és a biztonság kedvéért ellenőrizte, foglalt-e a legdrágább lakosztály, bár tudta, hogy abba csak másnapra várnak vendégeket. Valóban szabad volt. – Na jó, de gyorsan!

Beszálltak a liftbe. Útközben Ariana újabb kérdéssel hozakodott elő:

– Te a legfelső emeleten laksz?

– Nem, de ott nőtem fel – válaszolta Gian. – Amikor átvettem a *La Fiordelisét*, arra jutottam, nem engedhetem meg magamnak azt a fényűzést, hogy lefoglaljam a szálloda legértékesebb bevételi forrását.

Arról nem is szólva, hogy a tetőlakosztály számára a világ legmagányosabb helye volt. Időként pillantást vehetett a szüleire, amikor ők egy rendezvényre indultak, vagy hallotta egy kezdődő parti vidám hangjait. Később pedig, amikor elfajult a szórakozás, a félelemtől verejtékezve feküdt az ágyában.

Bármilyen komor emlékeket őrzött is a tetőtéri lakosztályról, az valóban a szálloda ékessége volt. Ezt megerősítette, hogy Ariana, miután belépett, levegő után kapott. Előtte az örök város feküdt, a teljes szépségében. Onnan, ahol állt, Ariana látta a szemközti Pamphili-palotát, amelyben az ikerbátyja esküvője lesz, de őt nem csak ez nyűgözte le. Bejárta a tágas helyiséget, és megcsodálta a régiségeket meg az olajfestményeket, amelyeknek valójában egy képtárban lett volna a helyük.

A legnagyobb hálószoba felfoghatatlanul pompázatos volt.

– A Romano-bál után itt aludtak a szüleim? – kérdezte Ariana.

Nem kapott választ. Gian nem szokott a vendégei alvási szokásairól beszélni. Egyébként is, ha elmondaná az igazságot, Ariana szeme kiugrana a helyéről.

– Dante is ezt a lakosztályt használja, ha itt száll meg? – folytatta ő a kérdezősködést.

Gian még mindig hallgatott. A csendet végül Ariana törte meg:

– Itt le tudnám élni az életem – mondta nagy sóhajjal, aztán ledobta magát az egyik hatalmas kanapéra, és lerúgta a magas sarkú cipőjét.

– Hidd el... – kezdte Gian, de nem folytatta.

Nem fogja elárulni Arianának, hogy nagyon nem szívesen jött erre az emeletre. Itt túl sok az emlék. Ezért inkább a lakosztály hátrányairól kezdett beszélni:

– A takarítás itt egy örökkévalóságig tart, amint ezt talán már hamarosan meg fogod tapasztalni – mondta kimérten, és nézte, hogy a lány maga alá húzza formás lábát. – Két teljes munkanapig.

– Hadd álmodozzam egy kicsit! – sóhajtotta Ariana. – Szóval ezt a lakosztályt a herceg szeretői számára alakították ki?

– Tévedés.

– Akkor igazíts helyre, kérlek!

Ariana hangja fátyolos volt, mert életében először folytatott munkahelyi flörtöt. Giannak ez nem tűnt fel, mert már belekezdett a történelemleckébe:

– A lakosztályt a herceg és a hercegné számára rendezték be. Kezdetben a szálloda neve is *La Duchessa* volt. Hivatalosan legalábbis, de a helyiek mindig is *La Fiordelisének* hívták...

Gian elhúzta a faragott falburkolatot, amely mögül egy masszív ajtó tűnt elő, benne ezüstkulccsal.

– Itt helyezték el *Fiordelisét*.

Gian elfordította a zárban a kulcsot, és kinyitotta az ajtót. Mögötte egy teljesen elkülönített lakosztály tárult fel. Nőiesen vörös szín uralkodott benne, és kilátást kínált a térre. Giant igencsak meglepte, hogy az amúgy kíváncsi természetű Ariana nem állt fel a kanapéról, hogy bejárja a pazar budoárt, hanem csak elhúzta a száját.

– Szegény hercegné – mondta, és összevonta kökényszemét. – Borzalmas lehetett neki, hogy csak egy fallal elválasztva élt a férje szeretőjétől.

– Nem találod romantikusnak *Fiordelise* történetét?

– A történelmi háttér miatt romantikusnak tűnhet. – Ariana megrántotta a vállát. – Szerintem viszont undorító.

– Miért találsz annak? – kérdezte Gian. – Akkoriban sok minden más volt.

– Kétlem, hogy az érzések mások lettek volna – mondta Ariana. – Szerintem borzalmas, hogy a hercegnének küzdenie kellett a herceg figyelméért. Az ember azt gondolná, hogy az ilyesmi véget ér a házassággal.

– Milyesmi?

– Ha kizárnak valakit. A herceg gondolatait a hercegnének kellett volna uralnia, nem Fiordelisének. Gian tűnődően nézett Arianára.

– Nagyon idealisztikus nézeteket vallasz a házasságról.

– Határozottan – hagyta helyben Ariana. Felállt, lábujjhegyen odament az ajtónál álló Gianhoz, hogy belessen a fényűző és nőies hangulatú lakosztályba. Nem tette be azonban a lábát, csak Gianra nézett. – Ezért vagyok még mindig egyedülálló. Anyám az utóbbi negyedszázadot az én esküvőm megtervezésével töltötte. Bármelyik öreg milliárdos megfelelné neki. Én viszont csakis szerelemből fogok férjhez menni – jelentette ki, és Gianra mosolygott. – Tudod te egyáltalán, mit jelent az a szó? – kérdezte incselkedően.

– Nem – válaszolta Gian –, és nem is akarom megtudni.

– Minden jogod megvan rá, nekem viszont arra, hogy együttérezzek a hercegnével. Neki mi is volt a neve?

– Violetta, mint...

Gian elhallgatott, mielőtt a nevet összefüggésbe hozta volna Ariana szemének a színével. Az több okból is hiba lenne. Az is az, hogy ő most egyenesen abba a szembe néz. Gian keze önálló életre akart kelni, hogy megsimogassa a lány arcát. Nagy erőfeszítésébe került, hogy ne tegye meg.